

ZIJN DROMEN BEDROG?

Een droom is een opeenvolging van beelden, gedachten, emoties en gevoelens die zich gewoonlijk onvrijwillig in de geest voordoen gedurende bepaalde fasen van de slaap. Voilà, zaak opgelost.

Nee, zo eenvoudig is het niet.

Want hoeveel studies, boeken en theorieën zijn er over dromen al niet de wereld ingestuurd? Honderden, duizenden... maar iedereen die en alles wat hersenen heeft, doet het. Willen of niet!

We weten allemaal uit ondervinding dat er een groot aanbod is aan soorten: van plezierige, over natte, naar gruwelijke en zelfs gevaarlijke dromen die men dan nachtmerries noemt.

Ieder mens - en vinkeniers wat meer - dromen in hun leven alles samen een zes jaar; twee uur per nacht waarbij meerdere dromen die tussen vijf en twintig minuten duren. Geen paniek want regelmatig dromen is een teken van een goede nachtrust.

Nachtmerrie

Het ergste droomke is dat waarbij u praat, namen noemt... en dan meestal van een andere vrouw. Dat heeft uw madam dan wel gehoord. Studies hebben uitgewezen dat de droom van dat moment niets te maken heeft met de naam of babbelke. Maar tracht dat maar eens aan haar te verkopen! Er is maar één sterk verweer: *“Dromen zijn bedrog!”* Het woord ‘droom’ is het begin en einde van veel woorden zoals: droomwens, droomvrouw, droomvink... angstdroom, wandeldroom, dagdroom...

Hola, dromen overdag? Ja, dat bestaat en ook iedereen doet het wel eens met de ogen onbeweeglijk open. Soms plezant, soms gevaarlijk. Op de scholen is de veel gebruikte zin: *“Ge zit weer te dromen! Tegen morgen honderd maal: slapen moet ik thuis doen.”* Een twijfelgeval dus.

Bij de NMBS in Antwerpen had ik een bankwerker die rechtstaande met de ogen open kon slapen. Hij stak een werkstuk in de bankschroef, legde er zijn vijl op en werd een wassen beeld van madam Tousseau; de vijlende mekanieker. Dromen bedrog? Ik werd bedrogen.

Dat dromen de mensen kunnen teisteren of aanzetten tot daden die ze zelf niet voor mogelijk hielden, is een bewezen feit. Het nakomende verhaal is een sprekend bewijs.

Café ‘*Den Arrivéé*’ in een buurdorp van Deinze was kort na de oorlog een volkscafé om U tegen te zeggen.

Het ademde clubs en maatschappijen. Vinkeniers, duivenmelkers, biljarters, kaarters, spaarders... en vooral koersliefhebbers hadden er hun tweede thuis.

Leon Ronse was één van die mannen die meer koersklakskes had dan onderbroeken en soortgenoten konden bij hem in het café komen wedden op de koersen van de week-ends.

Iedere zaterdag zat hij aan zijn tafelke met de lijst van de coureurs: 3 coureurs voor 10 frank... Tientallen wedders kwamen hun kans wagen en het schof van lokaalhouder Mon vulde goed.

Pierre - Pier voor de iedereen die hem kende - was de zoon van Leon en moest van zijn ma altijd mee gaan om zijn pa aan het uur te verwittigen en zat met een limonadeke en stuk chocolade aan een tafelke naast de spaarkas. Al jaren.

De laatste maanden zat hij regelmatig voor zich uit te staren - te dromen bij dag dus - en keek naar een grote oude kader met de foto van Lucien Buysse, coureur in de jaren '30 en gene gewone!

Hij had zowat alle rondes en klassiekers gewonnen en woonde in Deinze. In zijn glorieperiode was het café één van de vele supporterslokalen in de streek. Naast de kader was nog een nicotineafdruk te zien van een grote koerspalm, maar deze was weggenomen wegens te bruin en te stinkend.

Hoe meer hij keek, hoe sterker zijn droom werd om ook coureur te worden, zijn foto in de kader te steken en zijn palmen er rond te hangen. Zijn ma zei: "*Droom maar verder.*" Hij begon tegen zijn pa te zagen voor een koersfiets want hij had de leeftijd voor een koersvergunning. Maar pa zei ook: "*Droom maar verder.*"

Hij maakte de koersliefhebbers warm om pa te overtuigen en de cafébaas dat zijn schof er wel zou bij varen en... pa en ma bezweken onder de druk en Pier kreeg zijn koersmachien.

Onmiddellijk werd een supportersclub gesticht en koersklakjes besteld met de naam op van hun kampioen. Zijn eerste koersen reed hij niet uit en aan de toog werd de reden gezocht: te weinig krachtdrink tijdens de koers!

Er werden twee grote koerspullen op zijn buizen gemonteerd, enig in het peloton. In de ene deden ze 'n een stout met twee eieren in. De andere werd gevuld met karnemelk. Het resultaat was ongekend: de ene koers zwalpte hij over de weg, de andere gaf hij over... maar een palm kwam er niet!

Na twee jaar en geen enkele prijs ontbond de club en stond de koersfiets tegen de gevel van het café en zat Pier opnieuw te dagdromen naast de spaarkas. Regelmatig zag hij de vinkeniers uit het zaalke komen na de prijsdeling met hun bloem en topvinkenier Berten steeds met de palm van de eerste, een echte koerspalm.

Zijn droom sloeg terug op hol: *zijn foto in de kader met de vinkenpalmen errond!* Eén probleem: een topvink! Hij sloot aan bij de plaatselijke club, schafte zich een paar verleerde walen aan maar... weer geen palm. Zelfs geen kleintje!

En opnieuw zat hij in zijn hoekje aan de spaarkas, oh arme! Palmmankampioen Berten werd ziek en overleed op het einde van het seizoen. Op de dienst zat de kerk stampensvol. Er was in het dorp geen mens op straat te zien.

Pier Pulle reed met zijn koersvelo naar het doeningske van de overledene want alleen Blacky de witte herder was thuis en binnen opgesloten omdat hij de facteur altijd bij zijn broek pakte. Niet uit gewoonte maar ooit had de facteur een Saganneke gedaan met de madam en hij had het gezien en nooit vergeten. De twee kampioenen hingen te zingen aan hun nagel onder de neusdrup.

Pier sloop het erf op, nam de vogels uit de muilt, stak er één in elke pulle en reed fluitend weg alsof er niets gebeurd was. Blacky had het wel allemaal gezien en... weduwe Irma ontdekte de diefstal 's anderendaags, haalde de champetter erbij

maar alle sporen waren uitgewist en niemand had iets gezien. Over naar de vinkeniers.

Dromer Pier stak de vogels weg bij zijn oude grootvader die geen vragen stelde. Op een zekere winterse zondagvoormiddag brak Blacky uit, rende het dorp in, zag de koersfiets van Pier Pulle aan het café staan, beet de twee bidons aan flarden en verdween terug huiswaarts. Iedereen had het gezien en stelde zich vragen. Maar niet de goede.

Met de regelmaat van een klok werden de pullen vernietigd en niet alleen door Blacky. Ook andere honden renden achter Pier. De velomaker kon ze niet intijds bestellen.

Pier volharde in de boosheid en zette één van de gestolen vogels in een buurgemeente en het was bingo: eerste prijs en een grote palm. Na vijf eerste prijzen op verplaatsing - ah ja, om niet opgespoord te worden in zijn eigen mij - vroeg hij aan de lokaalhouder om zijn mooiste palm bij zijn foto op te hangen. Deze zei: "Awel ja" en Pier zijn droom kwam uit. Eindelijk rust! Maar er was nog een ander probleem want zijn bidons werden continu aangevallen en kapot gebeten door de honden van het dorp.

Blacky bleef maar uitbreken. Pier durfde bijna niet meer buiten komen. De ene nacht kon hij er niet van slapen, de andere droomde hij ervan.

Hij werd er depressief van en kende de reden: Blacky had de diefstal gezien en dieren konden spreken!

De wroeging werd te groot en hij besloot alles op te biechten bij de pastoor. Deze schoof bijna uit zijn biechtstoel en liet Pier honderd onze vaders bidden en twintig kruiskes op de spiegel zetten achter zijn naam in het lokaal. Het biechtgeheim was heilig, maar zijn naam was Odielon en Odielons kunnen niets verzwijgen.

Zijn meid zei altijd na de biecht: *“En wat hebben we gehoord vandaag?”* en het kwam eruit... 's Avonds was het hele kerkkoor al op de hoogte en een dag later de hele gemeente; Piet Pulle was een vinkendief en deed dat op de begrafenis, grote schande!

Piet werd opgepakt en kreeg een jaar bak. Zijn ouders verhuisden uit schaamte naar de West- Vlaanders. De pastoor kreeg ferm tegen zijn sjokkedijzen van het bisdom en sliep sindsdien in de logeerkamer, hoho. De kader met zijn foto en de palm der schande werden meegegeven met de vuilkar en beetje bij beetje verwaterde het verhaal TOT...

Tien jaar geleden zat ik na een zetting in café 'Den Arrivéé' aan de toog tussen de vinkeniers te wachten op de uitslag en kreeg een oudere man in het oog die dromerig voor zich uit zat te staren naar de muur tegenover hem.

Naast hem stonden twee koerspullen en buiten tegen de gevel een oude koersfiets. Aan zijn nostalgische outfit te zien moest het een coureur geweest zijn, was mijn eerste gedacht.

Niemand van de vele liefhebbers sprak hem aan, zelfs geen blik. Ik keek regelmatig om en ook naar de bruin gerookte muur maar het mysterie werd steeds maar grote . Mijn toogbuur moet het gemerkt hebben en vroeg mij plots of ik iets aan de muur merkte. En ja, na lang kijken zag ik een strook die nooit herbehangen was met daarin de silhouetten van een kader en palm, raar!

Hij deed mij het hele verhaal en plots wist ik wie die man naast de spaarkas was: de vinkendief Pier Pulle. De strook op de muur moest alle klanten er op wijzen dat bedrog en misdaad nooit lonen en ooit aan het licht zou komen. Al moesten de kraaien het uitbrengen, of één met een zwart kleed aan. Plots stond hij op en met klikkende plaatjes onder zijn schoenen verdween hij met zijn twee bidons richting zijn stalen ros. Men hoorde de honden blaffen waar hij voorbij reed, zovele jaren later. Ongelooflijk maar waar. Ik had medelijden met die man maar begreep ook de vinkeniers want: *“Wie aan onze vinken raakt, raakt aan ons en dat hadden ze beter niet gedaan!”*

U ziet het, dromen zijn niet zo onschuldig zoals soms wordt beweerd, vooral die dagdromen niet!

Oei , 't is al middernacht!

Ik ben verdorie al twee dromen kwijt.

Hopelijk is deze van Wendy Van Wanten er niet bij!

Lucien van Gent